

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB19 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB19 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb19-txt-shoot-n20.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB19:20

#

Dom over mig selv.

At jeg har været ødsel – Gud veed det, det erkjender jeg villigt og tilstaaer min Skyld.

Imidlertid kan jeg dog heller ikke dømmе mig selv ganske efter som jeg nu forstaaer mig selv; thi saaledes forstod jeg mig ikke oprindeligt.

Hvad jeg her anfører, er ikke beregnet paa at forsvare mig for Gud ell. mig selv, men er blot historisk Oplysning.

Ubeskrivelig ulykkelig som jeg følte mig ved til alle mine indre Qvaler at faae den nye: at have gjort »hende« ulykkelig, var jeg som tabt for dette Liv – da vaagnede den enorme Productivitet, som jeg saa omfattede med en lige saa enorm Lidenskab.

Min Ødselhed har derfor et væsentligt Forhold til min Productivitet, hvilken jeg forstod som min eneste Mulighed, og paa den anden Side som en ubeskrivelig Naade af Gud at skaffe mit Liv en saadan Betydning. Saaledes blev Alt ødslet for at holde mig i productiv Stand. At det havde været Gud velbehageligere ell. sandere christeligt, hvis jeg lige Modsat tillige kunde have været sparsom: det forstaaer jeg nu; men hverken forstod jeg det den Gang, ei heller troer jeg, at dette tillige havde været mig muligt. Derimod er det vist, at jeg [har] forholdt mig til Gud, bedet til ham, hver Gang jeg maatte gribe til en kostbar Adspredelse, og at jeg ungdommeligt har forstaaet mig selv i, at det lod sig gjøre. Jeg bad Gud, at jeg ret maatte fornøie mig paa en saadan Tour, og jeg henvførte det til ham.

Saaledes gik Aarene hen. Bestandig forstod jeg tydeligere, hvor meget der forundtes mig i Henseende til at udrette – og jeg forstod mig saa i, at turde ødsle for at bevare mig i productiv Tilstand, fremskyndet desuden ved Tanken om, at jeg ikke levede længe.

Ved Siden deraf havde jeg saa den Hjælpe-Tanke, at jeg jo var kvalificeret til at blive Landsby-Præst, og at jeg paa mange Maader ønskede det.

I Aaret 1848 fik jeg det afgjørende Stød i Retning af Xstd. Skrifterne fra den Tid ligge endnu uudgivne. Det virkede (ogsaa ved en Misforstaaelse med Prof.Nielsen, som jeg imidlertid havde trukket til mig, og som har været mig til en Ydmygelse, uden at han just veed det) saa stærkt paa mig, at jeg ønskede at

flytte ud paa Landet og ganske udtrykke det Christeliges Ueensartethed.

Imidlertid forstod jeg det dog næsten i samme Øieblik som et Bedrag af min Phantasie, et Noget, der overgik mine Kræfter, og som jeg et maaskee langt Liv igjennem vilde fortryde.

Jeg blev staaende. Hiin første Misforstaaelse med Nielsen blev ogsaa endnu samme Dag beroliget, saa Tanken om et saa afgjørende Skridt neppe var i mig mere end een Dag.

Imidlertid begyndte jeg at blive opmærksom paa, at hiin sidste Productivitet var saa afgjørende, at den maaskee vilde stille mig ganske udenfor det Almene, og man muligt ogsaa vilde benytte den til ligefrem at negte mig Ansættelse.

Denne Collision maatte jeg nu see saare betænkelig an, just fordi jeg nu mere end nogensinde maatte tænke paa Udkommet, og da jeg engang var blevet ældre end 34 Aar (hvilket Aar jeg bestandigt har ventet skulde blive mit Døds-Aar), kunde det jo være muligt at jeg blev gammel.

Hvad jeg saaledes fordybet i mig selv, og ligesom udenfor Verden havde fattet om hvad Xstd. egl. er: det skulde nu min Forstand til at see efter, efter hvilken Maalestok jeg havde Kræfter til at sætte det ind. Ikke saaledes forstaaet, som om jeg vilde have Fordeel deraf; nei, det var ogsaa for Gud at jeg anstillede min Forstands Betragtninger, at jeg da ikke, muligt bedragen af Phantasie, endte med at sprænge mig selv og forvirre Alt ved at have villet for meget. At der ogsaa slog sig Hypochondrie til, negter jeg heller ikke.

Imidlertid havde jeg Nielsen ude, og ventede paa ham. Han holdt mig bestandigt Tiden hen, og sagde: at næste Gang saa skulde jeg see o: s: v:.. Dog meente jeg at burde vente med at udgive Mit, for først at see, hvad der kunde regnes paa af ham.

Dette var en sørgelig Tid. Jeg følte vel, at han egl. kun sinkede mig, for ikke at sige bedrog mig (hvilket dog muligt er Uret, og blot en Følge af at bruge min Maalestok) – og imidlertid gik den kostbare Tid hen.

Saa havde jeg Sorger hjemme (Strube – jeg led ogsaa af Garverens Stank i den varme Tid) for at holde mig hen, maatte jeg bruge mange Penge til Kjørsler. Og medens der egl. Intet skete, gik Nielsen og smigrede mig i Privat Samtale, Noget som jeg hverken paa den ene ell. den anden Maade havde godt af.

Saa meente jeg ogsaa, at jeg først burde søge et Embede, inden jeg gav Noget ud – men her var jo igjen ganske egne Vanskeligheder, som hænge sammen med mit Livs indre Qval.

[a] Mine mange Tanker i denne Henseende findes i Journalerne fra den Tid, hvor det ogsaa har fundet sin Plads hvad der beskæftigede mig saa meget betræffende Udgivelsen i levende Live af Skrifterne angaaende mig selv: om det ikke var stridende mod Selvfornægtelse at tale om mig selv, da der er en heel Side jeg ikke saaledes kan drage frem, medens det saa fra den anden Side ogsaa syntes mig at kunne være Pligt baade mod Gud (for at henhøre Alt til ham) og mod Medlevende, at jeg sagde Noget om mig selv.

Dog troer jeg (og dette er min Trøst og Glæde) at Alt Dette tjener til at hjælpe mig til at afdøe fra Verden, at jeg maatte blive bedre skikket til ret religieust at tjene det Religieuse, og afdøe fra Digter-Utaalmodigheden og saa meget Andet.